

Miia Saastamoinen

IKUINEN SIDE

ETERNAL BOND

”Millaista on olla kaksonen?”

No, kivaa enimmäkseen. Kaksosuus on niin luonnollinen osa elämää, etten osaa edes sanoa, mikä siinä olisi parasta. Jos satumme riitelemään, emme ole riidoissa kauan, koska kaksoiset kaipaavat toistensa seuraa.

”How does it feel like to be a twin?”

Well, usually it's fun. Being a twin feels so natural that I can't really say what the best thing about it is. If we argue, we forgive each other quickly because twins always miss each other's company.

IKUINEN SIDE

ETERNAL BOND

Valokuvateos *Ikuinen Side* kertoo kaksosuudesta.

Kirja sisältää hetkiä, tunnelmia, ajatuksia ja tunteita tapaamieni henkilöiden elämästä.

Olen valokuvannut ja haastatellut eri-ikäisiä kaksosia ympäri Suomea ja yrittänyt tallentaa palasia kohtaamieni henkilöiden maailmasta.

This book *Eternal Bond* is all about twins.

It contains moments, feelings, thoughts and emotions from the lives of the twins I met during the making of this book. I have photographed twins of different ages all over Finland and have tried to capture and document pieces of their special world.

Miia Saastamoinen 2007

Meitä sanottiin kakkosiksi, tuplavahingoksi,
Eevauullaksi, Ullaeevaksi, Iitaksi ja Hilmaksi.
Ikään kuin olisimme olleet yksi ja sama persoona.
Vanhempammekaan eivät erottaneet meitä.

We were called two of a kind, a double accident,
Eevauulla, Ullaeeva, Iita and Hilma.
It was like we were one person instead of two.
Even our own parents couldn't tell us apart.

Olemme toistemme parhaat ystävät emmekä ole olleet koskaan erossa pitkään.
Muiden on ehkä vaikea ymmärtää,
että meillä on pakottava tarve olla yhteyksissä toisiimme aktiivisesti.
Ihmisten on hankalaa hyväksyä, että he jäävät elämässämme aina kakkosijalle.

We are each other's best friends and we've never been separated for too long.
Other people find it hard to understand
that we have a need to continuously keep in touch.
They can have hard time accepting that they will always come after the twin.

Vanhemmiten persoonallisuutemme erot ovat korostuneet
ja olemme kiinnostuneita eri asioista.
Keskinäinen yhteytemme ei ole kuitenkaan kadonnut mihinkään.
Ymmärrämme toisiamme ilman sanojakin.

As we've gotten older, the differences in our personalities
have become more apparent
and we've started to be interested in different things.
Despite that, our spiritual connection hasn't disappeared.
We still understand each other without words.

Vieraiden ihmisten seurassa kaksosuus tuo itsevarmuutta.
Ilman häntä tuntuu kuin osa minua puuttuisi.

In the company of strangers,
having your twin beside you brings you confidence.
Without her I feel as if a part of me is missing.

Parasta on yhteenkuuluvuus ja tieto, että on joku,
joka varmasti ymmärtää ja johon voi täydellisesti luottaa.
Toinen on tukena ja turvana, oli asia mikä tahansa.
Tällaista henkistä yhteyttä
en ole pystynyt kokemaan kenenkään muun kanssa.

The best thing is the feeling of affinity and the knowledge
that there's someone who truly understands you
and who you can trust completely.
Your twin is beside you no matter the situation.
I haven't been able to experience
this kind of spiritual connection with anyone else.

Meillä on yhteinen salainen kieli.

Se on ilmeillä ja eleillä tapahtuvaa niin pienieleistä kommunikointia,
etteivät muut huomaa ja ymmärrä sitä.

Se on meidän tapamme viestiä toisillemme asioita
joita emme halua muiden kuulevan.

Kaikki ei ole mennyt elämässämme samalla tavalla, mutta yhtäläisyyksiä ja yhteensattumia on kyllä jatkuvasti.
Elämme molemmat omaa elämäämme, riitaa on välillä ja pitkiäkin aikoja ettemme tapaa,
mutta sitten kun näemme, on aina helppo kerrata mitä on tapahtunut.
Toinen ymmärtää nopeasti ja melko vaivatta sen mitä yrittää selittää.

We share a secret language.

We communicate with such minimal gestures and expressions
that others can't detect nor understand it.

It is our own way of communicating stuff we don't want others to hear.

In our lives, things haven't always happened in the same way but there are many similarities and coincidences.
We both live our own lives, there are arguments and also long times when we don't see each other,
but when we do meet, it's always easy to go through what has happened.
Your twin understands what you're trying to explain without much effort.

Kaverit ovat sanoneet usein, että hekin haluaisivat oman kaksosen, jonkun joka olisi aina seurana ja jonka kanssa tehdä asioita yhdessä.

My friends have said many times that they would like to have their own twin, someone to be there for you and to do things with.

Olen onnellisempi kun en ole hänen lähellään.

Tapaamme suurin odotuksin, mutta kohtaamisistamme tulee aina katastrofeja, jotka päättyvät riitaan.

Kun tällä hetkellä mietin kaksosena olemisen tähtihetkiä ja aallonpohjia, muistan etupäässä vain jälkimmäisiä.

Olimme pienenä hyvin samannäköisiä eivätkä vanhempammekaan aina tunnistaneet meitä.

Silloin tällöin sattuikin sekaannuksia, kuten kerran siskoni kiroillessa.

Isä luuli minun kiroilleen ja niinpä minä kärsin selkäsaunan siskoni teoista.

En kuitenkaan ilmiantanut siskoani, vaan otin hiljaisena rangaistuksen vastaan, siskoni katsellessa ovenraosta.

Koimme pienenä niin suurta yhtenäisyyttä ja lojaalisuutta, ettemme koskaan syytelleet toisiamme.

I'm happier when I am not near her.

We meet with great expectations but our meetings always end up in a fight.

When I now think of the ups and downs of being a twin, I mostly remember the latter.

We looked a lot alike as kids and even our parents couldn't always tell us apart.

Every now and then there were some mix-ups, like this one time my sister had sworn.

My dad thought that it had been me and so I got spanked for something she'd done.

Nevertheless I didn't squeal on my sister but grinned and paid the penalty while she was watching through the doorway.

As kids we experienced such a great unity and loyalty that we never blamed each other about anything.

Yhdellä jos toisellakin on ollut vaikeuksia päättää kumpaan ovat rakastuneet. Se ei ole vitsi vaan tragedia.

One or two people have had trouble deciding which one they've fallen in love with. It's not a joke but a tragedy.

Pidän suurena voimavarana sitä,
että minulla on samanikäinen kasvukumppani samoine mieltymyksineen.
Elämä olisi varmasti monin verroin vaikeampaa ja tylsää
ilman samanhenkistä kaveria, jonka kanssa jakaa ilot ja surut.

I consider it a great support
to have a companion of the same age and with the same likings.
My life would surely be much harder and more boring
without a like-minded friend to share life's ups and downs with.

Jotkut pojat tuntuvat joskus ajatelleen meitä yhtenä ja samana henkilönä.
Muistan eräänkin tapauksen nuoruudestamme,
kun yksi poika tuli kysymään alammeko seurustella hänen kanssaan.
Hämällään yritimme selventää, että kumpaa meistä hän tarkoitti.
Vastaukseksi poika tokaisi: “Ihan sama. Kumpi vaan.”

Sielunkumppanuudesta tai telepaattisesta yhteydestä ei voi kohdallamme puhua.
Ymmärrämme kuitenkin toisiamme ja saamme toisiltamme apua
kun kieriskelemme usein samanlaisten ongelmien kanssa.

Often guys seem to have thought about us as one and the same person.
I remember this one incident when we were young,
when this boy came to ask us if we'd like to date him.
A bit confused, we were trying to clarify which one of us he meant.
He just responded: “I don't mind. Whichever.”

You can't really talk about soulmates or telepathy when we are concerned.
Having said that, we do understand each other and receive help from one another
when we are often dealing with similar problems.

Siskoni on kyllä paras ystäväni, mutta jos saisin valita,
tahtoisin meidän mieluummin olevan aivan tavallisia siskoksia.

Joskus nuorena pidimme täysin luonnollisena vaihtaa poikaystäviä.
Näin tapahtui pariinkin otteeseen, kun toinen sattui ihastumaan toisen kumppaniin.
Vaihto ei tosin aina tuntunut poikien mielestä kovinkaan luonnolliselta.

My sister truly is my best friend, but if I had a choice,
I would want us just to be regular siblings.

As youngsters, we considered it natural to switch boyfriends.
This happened on a couple of occasions when the other had a crush on the other's partner.
However, the transfer didn't always feel all that natural to the boys.

Riitelemme paljon, mutta yhteisrintamamme
muuta maailmaa vastaan pitää, pitää ja pitää.

We argue a lot, but our mutual front
against the world goes on, and on, and on.

Ajattelin ihmisten pelleilevän kysellessään kumpi olen.
Myöhemmin ymmärsin meidän muistuttavan paljon toisiamme,
koska sekaannuksia tuli jatkuvasti.
Edelleen ihmettelen välillä, kuinka voimme olla identtisiä, sillä olemme niin erinäköisiä.
Tavoissa, arvoissa ja mielipiteissä tunnistan kyllä paljon samaa.
Joka tapauksessa en koe olevani kaksonen, vaan pikemminkin pelkkä sisko vain.

I thought people were joking when they were asking which one I am.
Later I understood we resembled one another a lot, because there were a lot of mix-ups.
I still often wonder how it's possible that we are identical because we look nothing alike.
Although I do recognize similarities in our habits, values and opinions.
In any case, I don't feel like I'm a twin but just a sister.

Ei kaksosuus ole ikinä erityisen merkitykselliseltä tuntunut.
Muut ihmiset huomioivat sen paljon voimakkaammin kuin minä itse.

Kaksosena on vaikea saada omia ystäviä, mikä on välillä tosi ärsyttävää.
Koska siskoni muutti asuinpaikkakunnallemme vasta minun jälkeeni,
olen ollut se, joka on tutustuttanut hänet kaikkiin ystäviini.
Elämäni vakiinnuttua ja rauhoituttua tuntui kuin siskoni olisi ominut kaikki kaverini.
Mutta ehkä tuokin on sitä kuuluisaa kateutta, mitä ainakin meillä esiintyy.
Jos ostan uuden hajuveden, ei mene kauaa kun siskoltani löytyy samainen tuoksu.
Hän oikein kylpee siinä niin, että minua alkaa etomaan koko haju.
Tai kun ostin laukun, sisko osti samanlaisen heti seuraavana päivänä.
Ja monet hyvät ideani ovatkin hetken päästä siskon hyviä ideoita.

Being a twin has never felt that meaningful to me.
Other people make much more fuss about it than I do.

It's hard to get any friends of your own when you're a twin, which from time to time is really annoying.
Because my sister moved to our neighbourhood after me,
I've been the one who has helped her to get to know all my friends.
After I had settled down, it felt like my sister had stolen all my friends.
But that might just be the kind of envy that we experience.
If I buy a new perfume, it doesn't take long before my sister has the same scent.
She'll almost bath herself in it so that I get sick of the smell.
Or this one time when I bought a purse, my sister purchased a similar one the very next day.
And many of my good ideas seem to be her ideas in a flash.

Vaikken muuten koe olevani erityisen kilpailuhenkinen,
hänestä huomaan ottavani mittaajaa jatkuvasti.

Although I otherwise don't consider myself to be a competitive person,
I notice I'm constantly competing with her.

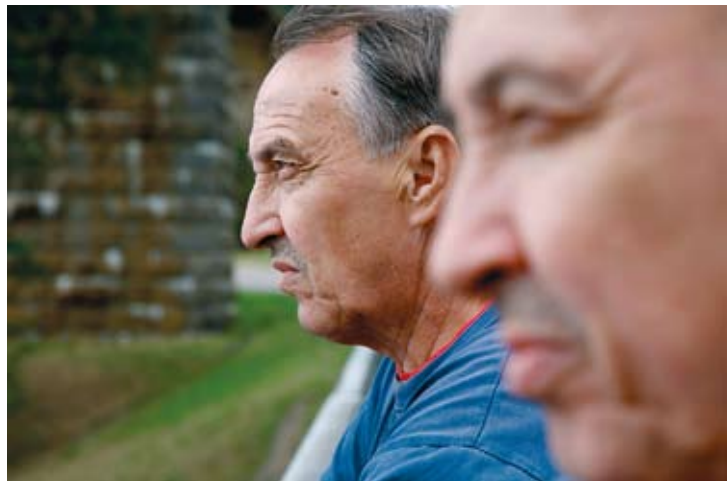

Se, että olen kaksonen, heijastuu myös parisuhteeseeni.
Puolisoni syyttää minua jatkuvasti siitä, kuinka pidän veljeäni häntä tärkeämpänä.
Hän ei pysty millään ymmärtämään läheistä suhdettamme.
Olenkin sanonut vaimolleni, että hänen olisi pitänyt tietää alttarille astellessaan,
että lausumalla “tahdon” hän on tavallaan naimisissa myös toisen miehen kanssa.

Tällä hetkellä koen meidän jossain määrin etäänntyneen toisistamme.
Molemmilla onkin oma kaveripiiri lukuun ottamatta muutamaa yhteistä lapsuuden ystävää.
Välillä kuitenkin tuntuu, etteivät he saa koskaan karistettua sitä vanhaa käsitystä,
että olemme oikeasti kaksi eri ihmistä.
Heidän käsityksensä mukaan olemme jollain tavalla aina samassa persoonassa.

The fact that I am a twin is also reflected in my relationship.
My spouse keeps on blaming me that I hold my brother dearer.
She just can't understand our close relationship.
I have said to my wife that she should've known when she stepped up to the altar,
that by saying “I do”, she will in a way be married to another man too.

At this point I feel as if we have, to some extent, grown apart.
We both have our own friends, excluding a few old mutual childhood friends.
At times it feels as if they can never get rid of that same old idea
and appreciate that we really are two different people.
It is in their understanding that we are always somehow just one personality.

Nuorena kuljimme rintarinnan kaikissa asioissa ja meidät koettiin yhdeksi paketiksi.
Myöhemmin kaveripiirin muuttuminen toi tunteen, että emme olekaan enää yksi ja sama persoona.
Vaikka näin jälkeinpäin ajatellen vasta siitä alkoi oman identiteettini rakentaminen,
niin silloin tunsin aluksi itseni lähinnä vain mitättömäksi, ulkopuoliseksi ja hyljättyksi.
Vei aikansa oppia elämään yksin.

Olimme asuneet toistemme nurkissa useampaankin otteeseen, kunnes löysimme virallisesti yhteisen unelmatalomme.
Nykyinen asumismuoto siskoni kanssa on ehdottomasti paras ratkaisu.
Molemmilla on yksityisyys ja omat tilat, vaikka jaammekin arkiaskareet kuin aviopuoliset konsanaan.
Hän hoitaa pihan ja ruoanlaiton, kun taas minun vastuullani on pyykinpesu.
Autamme toisiamme kaikissa asioissa. On ihanaa tietää että tuki ja turva on aina olemassa.

As youngsters we walked side by side and were considered one package.
Later when we started hanging out with our own crowds,
I started to understand that we are not one and the same person.
Although in hindsight, that period marked the beginning of building my own identity,
back then I felt mostly small, like an outsider and an outcast. It took me some time to learn how to live by myself.

We had lived in each other's houses on several occasions, until we officially found our mutual dream house.
This current living arrangement with my sister is definitely the best. We both have our privacy and our own space,
although we do share common household chores just as a married couple would.
She takes care of the yard and cooking when my responsibility is doing the laundry.
We help each other with all things. It's wonderful to know the support is always there when you need it.

Jossakin mielessä kaksosena oleminen ja eläminen on ollut raskasta kompurointia.
Olen tehnyt elämässäni tärkeitä ratkaisuja nopeasti, kun taas hän on harkitsevampi.
Kärsin hänen päättämättömyydestään.
Toisen ongelmia kuunnellessani tunnen kyllä epäonnistuneeni - minäkin.

In some ways being a twin has been quite hard.
I've made some critical decisions in my life swiftly,
as she on the other hand is more considerate. I suffer with her indecisiveness.
Listening to someone else's troubles, I often feel like a failure myself.

Olemme kuin peilit toisillemme.
Jos toisella on maha kipeä vasemmalta puolelta,
on vastaavasti toisella kipu oikealla.
Sama tuntuu heijastuvan asiaan kuin asiaan.

We are like mirrors to each other.
If one has a tummy ache on the left side,
the other has it on the right side.
And the same seems to apply to a lot of things.

Olemme kuin yksi persoona jakautuneena kahteen ruumiiseen.

Se on joskus raskasta.

Ainainen huoli siitä, missä toinen puoli on ja miten hän voi, seuraa jatkuvasti mukana.

Myös toisen ongelmat ja mielentilat tuntuvat omilta.

Jos toisella on paha olla, se sattuu myös itseeni.

Hänen ongelmansa ovat myös minun ongelmiani.

We are like one personality dived into two bodies.

Sometimes it's hard.

The constant worry about where the other half is and how she's doing, never leaves you.

Also the other's feelings feel like my own. If she hurts, I hurt too.

Her problems are also my problems.

Uskon,
että ne pienenä tehdyt sopimukset ja siteet mitä meillä on,
pysyvät molempien muistissa hamaan loppuun saakka.

I believe
that the deals we made as kids and the bond we share,
will remain in our memory till the very end.

Teokseen osallistuneet kaksoset Twins that appear in the book

Pekka ja Veikko Gvenman | Erja Hakkarainen ja Ulla Koivisto | Outi Heikkilä ja Maarit Sihvonen | Henna ja Henni Saari
Max ja Mitja Hietala | Juho ja Pekka Lappalainen | Suvi Immonen ja Mari Lindström | Anni ja Armi Pietikäinen
Camilla ja Daniela Jarva | Hellevi Järvinen ja Irmeli Parikka | Ulla Kajala ja Eeva-Kaarina Lavikainen | Jonna ja Miia Vuortio
Mia Karaagaq ja Pia Tuomi | Amel ja Nora Khelif | Varpu Kuja-Halkola ja Vappu Palmu | Mikko ja Olli Rauhala
Satu Kuosmanen ja Senja Suihkonen | Elina ja Karoliina Käpylä | Manu ja Topi Varho | Ella ja Vilma Sorvisto
Anna-Liisa Mikkela ja Marja-Leena Salkola | Lotta ja Peppi Nyholm | Janita ja Johanna Näveri | Roosa ja Tiina Säily

Valokuvat Photographs | Teksti Text | Ulkoasu Layout © Miia Saastamoinen

Tekstit pohjautuvat kaksosten haastatteluihin ja muistelmiin.

Kuva-aukeamien tekstit eivät välttämättä liity kuvassa esiintyviin henkilöihin.

The texts are based on interviews with the twins and their memoirs.

The texts aren't necessarily linked to the pictures appearing on the same page.

Englannin käännökset English translations Ali Kesanto

Paino Printed by Markprint Oy

Sidonta Bound by Tuoterengas

Kiitos Thank you

Kaikki mukana olleet kaksoset. All the twins that were involved.

Nina Tuittu | Pauliina Pasanen | Eero Aulio | Kari Ojapelto | Clare | Sirpa ja Hannu | Mirko

Erityiskiitos Alille kaikesta tuesta ja ajatuksien jaosta koko projektin aikana.

Special thanks to Ali for all the support and for the thoughts he has shared with me during this project.

